

— Ще ти кажа... Абе то... цѣла комендия. Дай ми единъ ромъ! Като тръгнахъ отъ тука, азъ минахъ водата при воденицата и не усѣтихъ. Че като дойдохъ при Касаплийския долъ, тамъ да видишъ какво е. Трѣбва тамъ дъжда да е билъ повече, като дошла една вода като море, сякашъ че е Дунава. Ами сега, какво да правя? Спрѣхъ каруцата и мисля. Пъкъ и мръква се, тъмно. Единъ облакъ се цепналъ и мъничко свѣти. Виждамъ водата насамъ, къмъ мене, а по-нататкъ де ѝ е края, не се види... Хайде на здраве!

— Е, сетне?

— Чудя се какво да правя. По едно време гледамъ отстрани на мене, покрай водата, иде човѣкъ. Жена. Хай, да се не види макаръ... Гледамъ: върви край водата, поспре се, засили се каточе иска да се хвърли, пакъ се дръпне. И скимучи като прасенце. Плаче. Тазъ работа, рекохъ, не е чиста... Дай ми още единъ ромъ!...

— Ама какъ... Тя не те ли видѣ?

— Не бѣше ме видѣла до тогазъ. А като ме видѣ, обърна се и взе да бѣга. Стой! — викнахъ. Тя пакъ бѣга. Че като ѝ изревахъ съ моя гласъ още едно таквозъ „стой“ — остана тамъ, дето си бѣше. Нейсе, да не се простирамъ много на дълго. Взехъ я и я прибрахъ въ каруцата.